

SIPOS GYULA

Szobrok

*A szobrok
esküre nyújtják karjukat,
kardvágásra,
megbékélésre,
imára.
Élők vagyunk,
gazdag-beszédű mozdulatokkal.
Meg tudjuk simogatni egy gyerek fejét,
egy kő érdekességét,
egy asszony pelyheit.
Okosságunk villámfényei között
bolond napjaink babonái vannak.
Fiaink emlékében
mégis úgy maradunk meg,
kinyújtott karral,
esküre,
kardvágásra,
megbékélésre,
imára.*

Ásónyélre támaszkodva

*Asom a gödröt.
Hej, kicsi nyírfa!
egy év kell, hogy gyökeret eressz itt,
másodikban megindul a lombod
növekedésre.*

*Hol leszek én már,
amikor fehér törzsed nyújtózkodva sugárzik
s lányhajú lombjaidon
muzsikává szelídül
az északi szél?*

*Hol leszek én már akkor,
mikor ez a szőlő, ez a meggyfa
édes ízekkel ontja gyümölcsét?*

*Hol van hát érvénye a szónak, a tettnek?
Mindegy, milyen fa.
Folytassuk azt, ami fontos.*

TORNAI JÓZSEF

Himnusz a naphoz, a szélhez és a folyókhoz

*Ezek a nagy vizek, melyeken átmegyek,
ez a vizet szűrcsölő szél,
te nap, kivel összecserélem arcom,
birkapásztorok és fáraók istene,
csak följönnél holnap is,*

*éjszaka a fákat hallgatom:
morogva állnak a kanyarok fűcsomóiban,
isszák a szelet, a fekete-zöld oxigént,
a hömpölygőt,
harsogó bivalycsordát a nádason át,*

*nőies szél,
fésülöd a hajamat,
kísérteteim sörényét,*

*virradati, lesbenálló szél,
a napot várom,
mint a folyók, halak,
kőketrecemben,*

*látni akarok,
látni a folyók ideges fém-indáit,*